

1. Tomtom

‘Pap, wat hebt u daar?’

Nieuwsgierig kijkt Ruth naar de doos die haar vader aan het uitpakken is.

‘Daar zit mijn nieuwe vriend in’, zegt papa lachend.

‘Uw nieuwe vriend?’ Ruth fronst haar wenkbrauwen. ‘In een doos? Dat kan toch niet!’

‘Ja, hij heet Bram’, zegt papa. ‘Wacht maar, zo meteen gaat hij praten.’

Uit de doos komt een apparaat tevoorschijn met wat snoertjes.

Papa zet zijn bril recht op zijn neus, bladert in wat papieren en drukt op een paar knopjes.

En dan klinkt er ineens een vreemde stem in de kamer:

‘Aan het einde van de weg linksaf.’

‘Hé’, roept Ruth verbaasd. ‘Wat is dat?’

‘Dat is Bram’, zegt papa. ‘Nou ja, de stem van Bram.’

Dit apparaat heet een tomtom en met de stem van Bram wijst hij ons de weg als we met de auto op pad gaan.’

‘Kom maar mee’, zegt papa, als hij ziet dat Ruth het nog niet kan geloven.

Ze lopen naar de auto, die naast het huis staat.

Allemaal stappen ze in. Ook Ruben en mama.

Papa drukt het apparaatje op de voorruit. Op het

schermpje verschijnt een plattegrond. Daar staat de weg op waar hun huis aan staat.

‘Zijn jullie er klaar voor?’ vraagt papa.

Iedereen knikt.

‘Dan gaan we nu het huisje opzoeken waar we deze zomer op vakantie naartoe gaan.’

‘Ja!’ roept Ruth. ‘Leuk!’

Papa toetst de plaatsnaam in: KATWIJK.

En dan de straat en het huisnummer: ZEEWEG 12.

‘Linksaf slaan’, zegt Bram.

Papa draait aan het stuur en rijdt het erf af.

‘Aan het einde van de weg linksaf slaan’, gaat Bram verder.

Papa doet gehoorzaam wat zijn nieuwe vriend zegt.

Na een poosje rijden ze op de snelweg.

Bram is stil.

‘Waarom zegt Bram niks?’ wil Ruth weten.

‘Omdat we hier alleen maar rechtdoor kunnen. Dat is makkelijk.’

De reis duurt lang, maar omdat Bram regelmatig iets zegt, merken Ruth en Ruben het niet.

Als ze in Katwijk zijn, gaat het helemaal snel.

‘Neem de derde afslag op de rotonde’, wijst Bram de weg.

‘Aan het einde van de weg rechtsaf slaan.’

Het duurt niet lang of Bram zegt: 'Bestemming bereikt.'
Papa parkeert de auto langs de kant van de weg en zet de motor af.

Ze staan voor een vreemd huis. Naast de voordeur staat een nummer: 12.

'Hier is het', zegt papa. 'Ons vakantiehuis.'

'Gaaf', roept Ruth. 'Mogen we binnen kijken?'

'Nee, nu niet', zegt papa. 'Over zes weken. Dan is het vakantiehuisje voor ons. Nu logeren er nog andere mensen. Maar we weten het nu in ieder geval te vinden.'

Papa stelt voor om nog wat rond te kijken in de buurt. Mama en Ruth vinden het prima. En Ruben gaat vrolijk in de buggy zitten.

'Nu wil ik Bram zijn', zegt Ruth.

'Dat is goed', zegt papa. 'Als we eerst maar die kant op gaan.' Hij wijst vooruit.

'Maar verder zeg ik het, hoor!' roept Ruth.

'Loop naar het eind van de straat', zegt ze met een stem die een beetje op die van Bram lijkt.

'Wat nu?' vraagt papa, als ze aan het eind zijn.

Ruth kijkt even om zich heen en zegt dan: 'Linksaf slaan.'

Netjes steken ze met z'n allen het zebrapad over.

'Kijk', zegt papa, 'dit is de boulevard. Aan de overkant zie je de duinen. En daarachter ligt de zee.'

Ruth luistert niet. Ze zoekt de weg.

'Blijf rechtdoor lopen', zegt ze.

Na een poosje klinkt het ineens: 'Nu oversteken.'

Papa en mama doen precies wat hun nieuwe tomtom zegt.

Als ze aan de overkant zijn, zegt Ruth vrolijk:

'Bestemming bereikt!'

Papa kijkt verbaasd. En mama ook.

Maar Ruth wijst enthousiast opzij. Dan zien ze het: een ijskraam!

Een vriendelijke verkoper staat achter grote bakken vol ijs.

'Haha, goed gedaan, Bram', zegt papa lachend tegen Ruth.

En omdat hij dit een hele goede bestemming vindt, mogen ze allemaal een ijsje uitzoeken.

Met slagroom.

